Rok 1910.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część XIII. — Wydana i rozesłana dnia 19. kwietnia 1910.

Nr. 89.

U s t a w a

z dnia 28. marca 1910, w przedmiocie częściowej zmiany i uzupełnienia postanowień ustawy budowniczej dla stoł. król. miasta Krakowa, z dnia 18. lipca 1883 Dz. u. i rozp. kr. Nr. 63.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Postanowienia ustępu 3 i 4 § 4, oraz § 16. ustawy z 18. lipca 1883, Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 63, znosi się. Natomiast § 16 tejże ustawy ma opiewać, jak następuje:

Linia regulacyjna.

§ 16. Jeżeli dla uregulowania ulicy zajdzie potrzeba cofnąć budowę poza dotychczasową linię, albo też naprzód wysunąć, natenczas strony porozumieją się względem wynagrodzenia za grunt zajęty.

Jeżeli ze względu na linię regulacyjną ulicy zajdzie potrzeba przymusowego wywłaszczenia prywatnej lub publicznej własności, władze polityczne postąpią wedle istniejących w tym względzie przepisów.

Gdyby przy nowej budowie, przebudowaniu lub przybudowaniu celem zastosowania się do ustanowionej przez właściwą władzę linii uregulowania ulicy, zaszła potrzeba cofnąć się poza granicę własności budującego, lub też przed nią wysunąć, wtedy gmina budującego, a względnie budujący gminę stosownie wynagrodzić powinien.

Co do wysokości tego wynagrodzenia starać się należy przeprowadzić ugodę dobrowolną, gdyby jednak ugoda ta do skutku nie przyszła, stronę wywłaszczoną odesłać należy z żądaniem wynagrodzenia na drogę sądową.

W tym jednak wypadku prowadzenie budowy dozwolone być może, skoro w sądzie właściwym złożoną zostanie kaucya odpowiadająca wartości wywłaszczonego gruntu, jaką władza dozwalająca budowy, po wysłuchaniu dwóch biegłych oznaczy.

Koszta budowy, urządzenia i regulacyi ulic publicznych.

§ 16 a) Na opędzenie kosztów budowy projektowanych przez gminę nowych ulic publicznych lub kosztów regulacyi i urządzenia już istniejących ulic publicznych służy gminie miasta Krakowa prawo poboru jednorazowych należytości od właścicieli realności przyległych do tychże ulic. Przy placach publicznych uważać należy za ulicę tor jezdny z chodnikami.

Jako koszta budowy lub regulacyi i urządzenia ulic uważa się:

1. Koszta nabycia potrzebnego gruntu pod budowę lub regulacyę ulicy;
2. Wartość gruntu, będącego własnością gminy, a użytego pod budowę lub regulacyę ulicy;
3. Koszta budowy toru jezdnego jakoteż krawężników, przyczem szerokość, materyał i sposób wykonania będzie oznaczony przez Radę miejską wedle swobodnego jej uznania;
4. Koszta kanalizacyi.

Sumę kosztów od 1—4 dzieli się przez połowę i rozlicza od metra długości linii frontu przyległych do ulicy realności.

Właściciele realności przyległych obowiązani będą do wyłącznego zwrotu kosztów budowy lub regulacyi i urządzenia ulic, nie szerszych jak na 20 metrów. Przy ulicach szerszych nadwyżkę kosztów poniesie gmina.

Powyższe koszta mają być uiszczone w terminie, ustanowionym w nakazie zapłaty.

Wolno jednak Radzie miejskiej według uznania termin zapłaty odroczyć lub też zezwolić na spłatę ratalną; w takim razie zaś zwrot tych kosztów ma być zapewniony przez odpowiednie zabezpieczenie hipoteczne lub kaucyjne, a nadto właściciel obowiązany będzie uiścić 5% odsetek zwłoki, licząc od dnia następującego po terminie zapłaty.

W każdym razie zapłata z góry, lub zabezpieczenie zwrotu tych kosztów jest warunkiem udzielenia konsensu na budowę domu.

Jeżeli w terminie dni 14 po prawomocności nakazu zapłaty należytość nie będzie uiszczona, Magistrat ściągnie wraz z 5% odsetkami zwłoki, liczonemi od dnia następującego po terminie zapłaty, w drodze egzekucyi politycznej.

Chodniki.

§ 16 b) Wzdłuż wszystkich zabudowanych i niezabudowanych realności położonych przy publicznych powierzchniach komunikacyjnych, mają być ułożone chodniki.

Wykonaniem chodników zajmą się organa miejskie na koszt odnośnych właścicieli realności.

O szerokości, materyale, sposobie i czasie wykonania chodników decyduje Rada miejska bez odwołania.

Właściciel obowiązany jest do wyłącznego zwrotu kosztów budowy chodnika najwyżej trzy metry szerokiego. W razie uchwalenia chodnika szerszego nadwyżkę kosztów ponosi gmina.

Powyższe postanowienia odnoszą się także do zmian, które uchwali Rada miejska co do istniejących już chodników, z tem ograniczeniem, że w tym przypadku właściciel i gmina ponoszą koszta po połowie. Rada miejska może jednak przyznać właścicielom realności przy ulicach o słabym ruchu komunikacyjnym pewne ulgi w ponoszeniu kosztów za zmiany chodników.

O tem, czy istniejące urządzenie dla komunikacyi pieszej obok realności ma być uważane za chodnik w znaczeniu niniejszej ustawy, rozstrzyga nieodwołalnie Rada miejska.

Jeżeli Rada miejska uzna potrzebę ułożenia lub rozszerzenia chodników albo zastąpienia dotychczasowych nowymi, obowiązani będą odnośni właściciele realności złożyć w zakreślonym terminie wymierzoną im należytość w kasie miejskiej.

Co do spłaty tej należytości mają zastosowanie przepisy ostatnich trzech ustępów § 16 a) tej ustawy.

Budowy przy ulicach nieotwartych.

§ 16 c) O ile ulica nie jest jeszcze otwarta i oddana do użytku publicznego, nie może być z reguły wydane zezwolenie na wykonanie budynków stałych przy tejże ulicy.

Parcelacya.

§ 16 d) Parcele budowlane muszą mieć taki kształt, wielkość i położenie, aby na nich można było stawiać budynki odpowiadające przepisom ustawy, w szczególności co do dopływu światła i powietrza oraz dające się należycie odwodnić. Z tego powodu przed uzyskaniem zezwolenia na stawianie poszczególnych budynków otrzymać należy przedewszystkiem zezwolenie Magistratu na otwarcie ulicy oraz na podział gruntów na parcele budowlane albo na zmianę kształtu lub wielkości parcel. Jako najmniejsze dozwolone wymiary dla nowopowstających parcel przyjmuje się z reguły:

a) dla parcel zwykłych front 12 m., głębokość 25 m.;

b) dla parcel narożnych krótszy front 12 m., powierzchnię 350 m^2.

Linie graniczne między nowopowstającemi parcelami będą przeprowadzone o ile możności pod kątem prostym najmniej do 15 m. głębokości.

Przy projektowaniu ulic baczyć należy, aby:

1. ulice te były odpowiednio połączone z istniejącą siecią ulic;

2. miały szerokość odpowiadającą potrzebom komunikacyi i hygieny, oznaczoną wedle swobodnego uznania przez Radę miejską, a w każdym razie nie mniejszą jak 14 m.;

3. powstające wskutek projektowanych ulic bloki domów miały odpowiednie rozmiary, najmniej 10 tysięcy $m.^2$ powierzchni.

Rada miejska wydać może dla pewnych dzielnic i ulic z wyłączeniem jednak terytoryum miasta Krakowa, istniejącego przed wejściem w życie ustawy krajowej z dnia 13. listopada 1909 r. Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 148, odmienne przepisy co do wielkości bloków, sposobu zabudowania jakoto: odległości budynków, od linii regulacyjnej i od sąsiednich zabudowań, co do wysokości budynków, liczby piąter, rozmiarów dziedzińców i parcel.

Przy oznaczaniu ilości piąter przestrzegać jednak należy przepisów końcowego ustępu § 18 ustawy budowniczej dla miasta Krakowa.

Dla ulic przy których domy stawiane będą w pewnej odległości od linii regulacyjnej, może Rada miejska oznaczyć szerokość mniejszą niż 14 m. lecz w każdym razie nie poniżej 10 m.

§ 16 e) Do prośby o zezwolenie na otwarcie ulic względnie o zezwolenie na parcelacyę gruntów dołączyć należy:

a) najnowszy wierzytelny wyciąg hipoteczny;

b) plan sytuacyjny w dwóch egzemplarzach, zdjęty na gruncie przez urzędownie upoważnionego geometrę lub inżyniera cywilnego, określający położenie gruntu wobec sąsiednich realności, z oznaczeniem liczb wykazu hipotecznego i parcel katastralnych zawierający plan regulacyi ulicy i projektowanego podziału gruntu w podziałce 1 : 500, z podaniem dokładnych wymiarów całego gruntu, oraz wymiarów i granic projektowanych ulic i parcel;

c) profil podłużny przez oś ulicy w podziałce długości 1 : 500 w wysokości 1 : 50, z uwidocznieniem istniejącego terenu i projektowanej niwelety;

d) normalny przekrój poprzeczny ulicy w podziałce 1 : 100.

Wysokości należy odnieść do niwelacyi znaków miejskich.

§ 16 f) Na wniesione podanie o udzielenie zezwolenia na otwarcie ulicy względnie podział gruntu zarządzi Magistrat dochodzenie komisyjne, co do którego zastosować należy analogicznie przepisy § 7 ustawy budowniczej dla miasta Krakowa.

W szczególności toczyć się będą dochodzenia w następujących kierunkach:

a) co do zdatności gruntu pod budowę pod względem zdrowotnym, a zatem jakości podglebia, wysokości normalnego i najniższego zwierciadła wód gruntowych, dalej pod względem dostępu, możności zaopatrzenia w wodę z rurociągu miejskiego i odwodnienia, pod względem kształtu, wielkości i w ogóle warunków, przewidzianych w § 16 d) niniejszej ustawy;

b) co do zgodności położenia ulicy z planem regulacyjnym miasta;

c) co do potrzeby otwarcia z powodu parcelacyi nowych ulic i placów i przygotowania miejsca pod budynki publiczne i plantacye.

§ 16 g) Wnoszący prośbę o zezwolenie na otwarcie lub uregulowanie ulicy oraz podział gruntów winien odstąpić gminie bezpłatnie i w stanie wolnym od wszelkich długów i ciężarów hipotecznych przestrzenie, potrzebne do utworzenia nowych ulic i placów względnie do uregulowania istniejących a to w razie otwarcia nowej ulicy lub placu do szerokości 20 m., w razie zaś regulacyi istniejących ulic i placów pas gruntu co najwyżej 10 m., szeroki z każdej strony ulicy, licząc od granicy istniejącej ulicy, do nowej linii regulacyjnej.

Oprócz tego parcelujący ma nowoutworzoną lub uregulowaną ulicę (plac) swoim kosztem dla publicznego użytku urządzić (al. 4), czyścić, oświetlać i utrzymywać w stanie należytym aż do objęcia przez gminę.

Objęcie ulicy przez gminę nastąpi po całkowitem urządzeniu ulicy, zaintabulowaniu jej kosztem parcelującego na rzecz gminy i z chwilą zabudowania przynajmniej 50% długości obustronnych frontów ulicy.

Do urządzenia ulicy należą następujące roboty:

1. doprowadzenie gruntu do oznaczonego przez Magistrat poziomu;

2. wykonanie toru jezdnego jakoteż krawężników (§ 16 a) (3);

3. wykonanie kanalizacyi i osuszenie gruntu.

Jeżeli kanalizacya okaże się na razie niemożliwą, winien parcelujący zaprowadzić urządzenie do odprowadzenia wód gospodarskich i nieczystości kloacznych w sposób przez Magistrat określony. Po wybudowaniu kanału ulicznego obowiązani będą właściciele realności te prowizoryczne urządzenia znieść, wykonać kanał domowy i połączyć własnym kosztem z kanałem ulicznym.

Wszystkie wyżej wymienione roboty ma wykonać parcelujący w czasie przez Magistrat oznaczonym i pod kontrolą budownictwa miejskiego. Aby zabezpieczyć dopełnienie nałożonych na parcelującego obowiązków, może Magistrat zażądać od niego złożenia w kasie miejskiej odpowiedniej kaucyi.

W razie niedopełnienia tych zobowiązań może Magistrat zakazać wykonywania budowli przy omawianych ulicach lub placach, a zaniedbane przez parcelującego roboty wykonać na jego koszt. Na opędzenie wynikłych stąd wydatków może Magistrat użyć kaucyi, którą następnie parcelujący uzupełnić ma do pierwotnej wysokości.

Magistrat może jednak z góry postanowić, że urządzenie ulicy w terminie oznaczonym nastąpi przez organa gminne na koszt parcelującego, który obliczone przez Magistrat koszta winien złożyć w Kasie miejskiej przed uzyskaniem zezwolenia na podział gruntu i otwarcie ulicy.

§ 16 h) Na podstawie wyników dochodzenia komisyjnego wyda Magistrat w terminie dni 60 po odbyciu komisyi orzeczenie, czy zezwolenie na otwarcie ulicy względnie podział gruntu może być udzielone. Jeżeli jednak z powodu parcelacyi lub otwarcia ulic miałyby wyniknąć jakiekolwiek zobowiązania dla gminy, przedłoży Magistrat sprawę Radzie miejskiej do decyzyi.

W razie gdyby sąsiedzi lub inni interesowani podnieśli podczas dochodzenia zarzuty z tytułu prawa prywatnego przeciw projektowanemu podziałowi gruntów lub otwarciu ulicy, natenczas komisya ma dążyć do załatwienia sprawy w drodze dobrowolnej ugody.

Gdyby mimo tego porozumienia nie osiągnięto, odeśle Magistrat spór na zwykłą drogę prawa, lecz w każdym razie orzeknie, czy i o ile podział gruntów i otwarcie nowych ulic są technicznie możliwe i dopuszczalne ze względów publicznych.

Przy udzielaniu zezwolenia należy parcelującemu zwrócić uwagę na jego obowiązki, określone w § 16 b), 16 f) i 16 g).

Oba egzemplarze planów ulicy i podziału gruntu, z których pierwszy pozostanie w archiwum budownictwa miejskiego, a drugi wróci do rąk parcelującego, będą zaopatrzone w klauzulę zatwierdzającą.

§ 16 i) Zezwolenie na otwarcie ulicy względnie na podział gruntu traci moc, gdy od chwili prawomocności orzeczenia zezwalającego upłynęły 3 lata i w tymże terminie nie przystąpiono do otwarcia ulicy oraz zabudowania gruntów i rozpoczętej budowy nie kontynuowano, lub gdy do końca trzeciego

roku parcelujący nie dopełnił, względnie nie zabezpieczył swych zobowiązań z § 16 d), 16 f) i 16 g).

Termin powyższy może Rada miejska odroczyć w przypadkach na uwzględnienie zasługujących.

Koszta komisyjne.

§ 16 k) Koszta komisyjnych dochodzeń, przewidzianych w niniejszej ustawie, ponoszą strony interesowane wedle taryfy, ustanowionej przez Radę miejską. Koszta te złożyć należy w Kasie miejskiej przed odbyciem komisyi.

Art. II.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. III.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi robót publicznych.

Wiedeń, dnia 28. marca 1910.

Franciszek Józef w. r.

Ritt w. r.

Nr. 90.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 1. marca 1910 L. 23.143, dotyczące podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Sanoku.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 47, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwo-

wie taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Sanoku dla dorosłych na 1 K 60 h, a dla dzieci do lat 7 na 80 h dziennie, począwszy od 1. stycznia 1910 roku.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Szymon Bernadzikowski w. r.

Nr. 91.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 4. marca 1910 L. 23.646, dotyczące podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Przemyślanach.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. ust. kr. Nr. 47, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Przemyślanach dla dorosłych na 1 K 64 h, a dla dzieci do lat 7-miu na 82 h dziennie, począwszy od 1. stycznia 1910 r.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Szymon Bernadzikowski w. r.

Nr. 92.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 18. marca 1910 L. 4582/pr.

Podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości, że Jego Ces. i Król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 2. marca 1910 raczył

najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę galicyjskiego Sejmu krajowego z dnia 18. września 1909 o poborze dodatków powiatowych do państwowych podatków bezpośrednich w powiecie czortkowskim.

Uchwała.

Reprezentacyi powiatowej w Czortkowie zezwala się, w myśl postanowień § 23 ustawy z dnia 17. czerwca 1874 Dz. u. kr. Nr. 51, pobierać w roku 1909 na cele powiatu dodatki powiatowe w wysokości 46% (czterdzieści sześć) od państwowych podatków bezpośrednich, w powiecie przypisanych z wyłączeniem podatku osobisto-dochodowego, a to obok 18% dodatku na cele drogowe, przepisanego § 12 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 155.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 93.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 19. marca 1910 L. 4560/pr.

Podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości, że Jego Ces. i Król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 2. marca 1910 raczył najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę galicyjskiego Sejmu krajowego z dnia 18 września 1909 o poborze dodatków powiatowych do państwowych podatków bezpośrednich w powiecie Gródek Jagielloński.

Uchwała.

Reprezentacyi powiatowej w Gródku Jagiellońskim zezwala się w myśl postanowień § 23 ustawy z dnia 17. czerwca 1874 Dz. u. kr. Nr. 51, pobierać w roku 1909 na cele powiatu dodatki powiatowe w wysokości 52% (pięćdziesiąt dwa) od państwowych podatków bezpośrednich, w powiecie przypisanych z wyłączeniem podatku osobisto-dochodowego a to obok 18% dodatku na cele drogowe, przepisanego § 12 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 155.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 94.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 19. marca 1910 L. 4418/pr.

Podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości, że Jego Ces. i Król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 2. marca 1910 raczył najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę galicyjskiego Sejmu krajowego z dnia 16. września 1908 o poborze dodatków powiatowych do państwowych podatków bezpośrednich w powiecie brzeżańskim.

Uchwała.

Reprezentacyi powiatowej w Brzeżanach zezwala się w myśl postanowień § 23 ustawy z dnia 17. czerwca 1874 Dz. u. kr. Nr. 51, pobierać w roku 1908 dodatki powiatowe w wysokości 46% (słownie: czterdzieści sześć) od państwowych podatków bezpośrednich w powiecie przypisanych z wyłączeniem podatku osobisto-dochodowego a to obok 18% dodatku na cele drogowe, przepisanego §-em 12 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 155.

C. k. Namiestnik:
Bobrzyński w. r.

Nr. 95.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 2. marca 1910 L. 22.145, dotyczące podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Rzeszowie.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. ust. kr. Nr. 47, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwo-

wie taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Rzeszowie dla dorosłych na 1 K 56 h, a dla dzieci do lat 7-miu na 78 h dziennie, począwszy od 1. stycznia 1910 r.

We Lwowie, dnia 2. marca 1910.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Szymon Bernadzikowski w. r.

Nr. 96.

U s t a w a

z dnia 12. marca 1910, w przedmiocie zezwolenia gminie Bukowsko miasto (powiat Sanok) na pobór opłaty gminnej od psów.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam:

Art. I.

Gminie Bukowsko miasto zezwala się od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy na przeciąg lat dziesięciu pobierać opłatę gminną od każdego psa w gminie utrzymywanego po 2 K rocznie.

Art. II.

Wolne od opłaty są:

1. szczenięta poniżej 10 dni;
2. psy służące do celów wojskowych;
3. psy służące do strzeżenia i trzymane we dnie na uwięzi;
4. psy należące do osób zamiejscowych, o ile nie przebywają w gminie dłużej niż jeden miesiąc.

Art. III.

Postanowienia wykonawcze określi uchwała Rady gminnej podlegająca zatwierdzeniu Wydziału krajowego.

Art. IV.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 12. marca 1910.

Franciszek Józef w. r.

Haerdtl w. r.

Nr. 97.

U s t a w a

z dnia 1. marca 1910 dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, o dalszych zarządzeniach z powodu wygaśnięcia prawa propinacyi.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Wykonywanie zarządu funduszu propinacyjnego przez c. k. Dyrekcyę funduszu propinacyjnego, poruczone Dyrekcyi §§ 3 i 39 ustawy z dnia 22. kwietnia 1889 Dz. u. kr. Nr. 30 ustaje z dniem 1. maja 1911 i z tym dniem kończy się czynność ustawowa i urzędowanie c. k. Dyrekcyi.

Art. II.

Fundusz propinacyjny, ogólny i rezerwowy, poręczający w myśl § 21 i 22 powołanej ustawy, spłaty zapadłych kuponów i wylosowanych obligacyi propinacyjnych, przechodzą z dniem 1. maja 1911 z pełnem zachowaniem tego swego dotychczasowego przeznaczenia, pod wyłączny zarząd Wydziału krajowego. Odpowiedzialność funduszu krajowego za należyte dopełnianie zobowiązań funduszu propinacyjnego wobec posiadaczy obligacyi propinacyj-

nych, ustalona §§ 5 i 23 powołanej ustawy, pozostaje nadal w całej rozciągłości aż do zupełnego umorzenia obligacyi propinacyjnych.

Aż do tego czasu będzie obowiązkiem Wydziału krajowego przedkładać corocznie sejmowi zamknięcie rachunkowe za poprzedni rok i preliminarz na rok następny, a to dla każdego z funduszów propinacyjnych, ogólnego i rezerwowego, z osobna.

Art. III.

Gdy kapitał wynagrodzenia w kwocie 62,200.000 złr. w. a., przeznaczony na mocy §§ 2, 5 i 6 powołanej ustawy dla właścicieli prawa propinacyi za odjęcie im tego prawa w całości wypłacony im został, przeto ewentualne nadwyżki pozostałe w funduszu propinacyjnym, po umorzeniu obligacyj propinacyjnych, dokonanem według § 20 powołanej ustawy, stają się własnością funduszu krajowego, na który przechodzą tak wszelkie pretensye jak i zobowiązania funduszu propinacyjnego.

Art IV.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Moim Ministrom spraw wewnętrznych i skarbu.

Wiedeń, dnia 1. marca 1910.

Franciszek Józef w. r.

Biliński w. r. **Haerdtl** w. r.

Nr. 98.

U s t a w a

z dnia 1. marca 1910 dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem o rozdziale 2,250.000 K rocznie pomiędzy 37 miast posiadających na swym obszarze do końca roku 1910 wyłączne prawo propinacyi.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

§ 1.

W myśl art. III. ustawy z dnia 20. grudnia 1905 Dz. u. kr. Nr. 11 ex 1906, otrzymywać będą z funduszu krajowego w czasie obowiązywania powołanej ustawy miasta:

Bełz	9.100	K
Bochnia	69.750	„
Brody	47.230	„
Dobromil	37.700	„
Drohobycz	66.820	„
Gródek Jagielloński	33.250	„
Grybów	16.990	„
Jarosław	130.980	„
Jaryczów nowy	4.380	„
Jasło	34.730	„
Kołomyja	167.240	„
Krosno	36.460	„
Lubaczów	15.440	„
Mrzygłód	1.440	„
Myślenice	11.580	„
Nowy Sącz	103.820	„
Stary Sącz	23.820	„
Nowy Targ	40.570	„
Pilzno	15 160	„
Podgórze	69.010	„
Przemyśl	244.910	„
Rzeszów	98.010	„
Sambor	110.780	„
Sanok	38.710	„
Skawina	10.680	„
Śniatyn	32.740	„
Sokal	25.570	„
Stanisławów	152.080	„
Stara sól	3.130	„
Stary Sambor	16.340	„
Stryj	128.110	„
Tarnopol	99.870	„
Tarnów	191.700	„
Trembowla	25.070	„
Wieliczka	23.580	„

Złoczów	80.400 K
Żółkiew	32.850 „

corocznie tytułem zasiłku.

§ 2

Coroczne zasiłki wypłacane będą w dwunastu ratach miesięcznych z góry w dniu pierwszym każdego miesiąca.

§ 3.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych i Mojemu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 1. marca 1910.

Franciszek Józef w. r.

Biliński w r. **Haerdtl** w. r.

Nr. 99.

U s t a w a

z dnia 19. marca 1910, o zezwoleniu gminie Zarszyn (powiat Sanok) na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie Zarszyn (powiat Sanok) zezwala się od wejścia w życie niniejszej ustawy na przeciąg lat pięciu opłaty gminne od niżej poszczególnionych napojów dla miejscowej konsumcyi przeznaczonych według następującej taryfy:

1. Od jednego litra stustopniowego spirytusu, dającego się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 11 hal., czyli od jednego hektolitra po 11 K.
2. Od jednego hektolitra piwa po 2 K.
3. Od jednego hektolitra miodu po 15 K.

Art. II.

Okręg poborowy stanowi gmina Zarszyn.

Art. III.

Ta opłata cięży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można nią obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. IV.

Od opłaty tej ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli § 6 ces. rozp. z 17. lipca 1899 Dz. p. p. Nr. 120 część II., wolną jest od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Art. V.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tych opłat wyda w drodze administracyjnej c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VI.

Dzierżawa dochodu z tych opłat ma być złączoną po koniec r. 1910 z dzierżawą prawa propinacyi w Zarszynie, a dla przeprowadzenia tej dzierżawy obowiązaną jest gmina po koniec roku 1910 zgodnie porozumieć się z c. k. Dyrekcyą galic. funduszu propinacyjnego, względnie z dzierżawcą prawa propinacyi w Zarszynie.

Art. VII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom spraw wewnętrznych i skarbu.

Wiedeń, dnia 19. marca 1910.

Franciszek Józef w. r.

Biliński w. r. **Haerdtl** w. r.